

Vänsterpress om Trumps första tid som USA-president

Trump har nu varit president i drygt 3 månader. Det har varit en stormig period, där Trump kommit med utspel och beslut som stött på omfattande protester. Han har också fortsatt att stängas mot massmedia och mot deras uppgifter ställt ”alternativa fakta” (vad det nu betyder).

Denna samling består av artiklar som behandlar Trumps första tid som president.

Se även följande artikelsamlingar om resultatet av det amerikanska presidentvalet:

[Vänsterpress om presidentvalet i USA – november 2016.](#)

[Vänsterpress om presidentvalet i USA – mitten av november 2016.](#)

Martin Fahlgren 9/4 2017

Innehåll

Flamman.....	1
<i>Trump i konstant belägringsläge.....</i>	<i>1</i>
Internationalen	2
<i>Donald Trump kan inte bekämpas med liberal nostalgi</i>	<i>2</i>
Offensiv	8
<i>Socialister går framåt i USA</i>	<i>8</i>
<i>Attacker, motstånd och kaos – 10 punkter om Trumps första månad</i>	<i>10</i>
<i>Motståndet växer mot Trumps rasism och sexism.....</i>	<i>12</i>
<i>Efter Trumps vårdfiasko – het protestvår</i>	<i>14</i>
<i>Trump's klimatpolitik hotar mänskligheten</i>	<i>16</i>

Flamman

Trump i konstant belägringsläge

Tharanga Yakupitiyage, IPS

Flamman 27/2 2017

Donald Trumps utspel om påhittade svenska terrordåd bör ses som en del av en övergripande strategi där presidenten är i konstant konflikt med såväl media som den egna byråkratin. Under ett kampanjmöte i Florida i lördags nämnde Donald Trump en flyktingrelaterad ”incident” som skulle ha ägt rum i Sverige föregående kväll. Därefter utvecklades det hela till en medial världsnyhet och fick svenska ambassaden i USA att be om en förklaring. Men det mest uppseendeväckande är inte att Trump hänvisade på ett hårdvinklat inslag om svensk flyktingpolitik i den konservativa tv-kanalen Fox News, utan det faktum att han efter knappt en månad vid makten fortfarande håller kampanjmöten med sina anhängare.

Avledningsmanöver

Många hade nog väntat sig att Trump skulle låta sig tyglas av presidentämbetets förpliktande makt och institutionernas tröghet. Men redan vid installationen i Washington D.C för en månad sedan stod det klart att den nye presidenten inte har för avsikt att lämna kampanjläget. Efter att inreseförbudet för muslimer hävdes av en domstol för två veckor sedan anklagade Trump de enskilda federala domarna för att utsätta landet för en säkerhetsrisk och lovade att dra dem inför rätta. Förhållandet till medierna har knappast förbättrats heller. Trumps pressekreterare Sean Spicer har fortsatt presidentens attacker på enskilda medier och rådgivaren Stephen Bannon har beskrivit mainstream-media som ett ”oppositionsparti”. Trump själv sade nyligen i en intervju att han var i ”krig med media”. Det märktes under den första längre presskonferensen som presidenten gav förra torsdagen. I stället för att svara på frågor hemföll han till bittra attacker på den samlade presskåren som han beskrev som lögnaktiga företrädare för ”särintressen”.

Det finns olika tolkningar av hur Trump-administrationens beteende bör förstås. Enligt vissa är det naturligt att regeringen agerar stingsligt och defensivt med tanke på hur kaotisk regeringsperioden har börjat. Under det som brukar beskrivas som presidentens smekmånad har Trump inlett sitt styre med det lägsta opinionsstödet i modern historia. Hans nationella säkerhetsrådgivare Michael Flynn tvingades avgå för två veckor sedan på grund av hans kontakter med Rysslands ambassadör och blev därmed den person som suttit kortast tid på posten någonsin. Trumps kabinett är även det i historien som har tagit längst tid att fylla. Till det kommer de ihållande protesterna mot regeringen och de kontroversiella dekret som presidenten har utfärdat. Mot denna bakgrund är det därför naturligt att Trump försöker avleda uppmärksamheten genom att ifrågasätta och misstänkliggöra media.

Motarbetad av den ”djupa staten”

Det finns dock saker som tyder på att Trumps belägringsmentalitet är motiverad. Läckan som avslöjade Flynn har fått många att fråga sig om Trump aktivt motarbetas av den så kallade ”djupa staten”, det vill säga ljusskygga nätverk av intressen inom den statliga byråkratin som kan ha en bromsande effekt på presidentens maktutövning. Förra veckan beskrev Wall Street Journal till exempel hur högt uppsatta tjänstemän inom USA:s underrättelsetjänst undanhåller känslig information från presidenten.

Tidigare har teorier om den djupa staten varit utbredda inom vänstern som har sett sammanblandningen av näringslivets och statens intressen som ett hot mot demokratin. Den senaste veckan är det dock främst konservativa debattörer som har ondgjort sig över vad de uppfattar som nätverk av tjänstemän som fortfarande är lojala med Obama. Flera inom vänstern har också uttryckt hopp om att dessa nätverk kan bidra till att bekämpa Trumps agenda.

Men som Rafael Khachaturian nyligen påpekade i The Jacobin är teorin om den djupa staten ofta vilseledande eftersom den framställer staten som en enhetlig organism med ett gemensamt intresse som går ut på att mobilisera mot en vald president. Enligt honom handlar det snarare om enskilda myndigheters försök att bevara sin autonomi och göra motstånd mot en president vars strategi går ut på att aktivt så splittra mellan dem för att förvissa sig om deras lojalitet. Men även om teorin om den djupa staten må vara överdriven är det uppenbart att Trump inte kan lita på det institutionella ramverket på samma sätt som tidigare presidenter.

Rysslandsläckan har ökat misstron mot honom även inom hans eget parti och i kongressen har ledande republikaner krävt att Flynnns kontakter med Ryssland och Trumps kunskap om dem utreds. Hittills har fem olika utredningar tillsatts. Det kan ses som ett sätt för partiet att gardera sig i händelse av att presidenten i framtiden själv skulle misstänkas och ställas inför riksrett.

Trump's konflikt med media och de offentliga institutionerna och hans ständiga kampanjretorik kan i sin tur tjäna två syften: dels är det ett sätt att blidka hans kärnväljare som mer än något annat drivs av en misstro mot etablissemangen, vare sig det är i form av staten, det republikanska partiet eller mainstream-media, och som är den enda rörelse vars stöd han kan lita på. Dels kan de ses som ett sätt att gardera sig inför samma situation som det republikanska partiet befärar. Det konsekventa underminerandet av förtroendet för offentliga institutioner och utmålandet av sig själv som ett offer gör att Trump kan peka på att han hela tiden varit motarbetad av mäktiga särintressen i händelse av att han skulle bli avsatt.

Internationalen

Donald Trump kan inte bekämpas med liberal nostalgi

Stephen Maher

Internationalen 24/12 2016

Logiken bakom Donald Trumps paroll "Gör Amerika stort igen" kan inte motverkas med nostalgi över ett idealiserat amerikanskt förflutet som aldrig har funnits. Vad vi behöver en djärv framtidsvision som ärligt erkänner att framtiden är oviss. Populism är inte lösningen menar Stephen Maher i denna essä.

"Återupprätta vår demokrati" har blivit ett mantra bland progressiva amerikaner. Populistiska skribenter försöker väcka folk ur deras passivitet under den ökande politiska och ideologiska krisen. Men när de snickrar ihop en vision av en bättre framtid åberopar de ofta en idealiserad, romantisk bild av USA:s förflutna.

Chris Hedges tillskrev nyligen Donald Trumps uppkomst till en "företagskupp" som ägde rum för "mer än 20 år sedan", och som ger Trump makt över en stat utan några meningsfulla demokratiska styr- eller kontrollmedel – en situation som han kallar "fascism". Hans motmedel är det Gröna partiet, vars ledare Ralph Nader och Jill Stein "såg denna dystopi komma" men gäckades av "eliter" och "så kallade progressiva" som "gav efter för det idiotiska mottot om det minst dåliga." På samma sätt slutar Bernie Sanders' gästkrönika nyligen i New York Times med uppmaningen till Demokratiska partiet att "bryta sig loss från sina band till företagsetablissemangen och återigen bli ett gräsrotsparti för arbetande människor, gamla och fattiga."

Dessa tolkningar bygger på naiva uppfattningar från läroböcker i samhällskunskap om den amerikanska statens historia och hur den fungerar. De stöder en politisk strategi att antingen reformera Demokratiska partiet eller rösta på de Gröna samtidigt som den döljer vad detta synsätt leder till.

Om vi tittar tillbaka på USA:s historia så är det uppenbart att det inte har ägt rum någon "företagskupp". Den amerikanska staten är en kapitalistisk stat och har varit det åtminstone

sedan slutet av 1800-talet. På vissa sätt är staten faktiskt mer demokratisk idag än den har varit förr vid många tidpunkter.

Ändå kan Trumps extremt högnationalistiska chauvinism ge kapitalet en extrem högerutväg för att klara av nyliberalismens kris. I grund och botten är framgångarna för Trumps auktoritära populism resultatet av den sociala utslagning som 30 års nyliberal ödeläggelse av arbetarklassens bostadsområden har medfört. Men det är också en konsekvens av vänsterns oförmåga att formulera en trovärdig omdanande strategi – en oförmåga som är uppenbar i Hedges' och andras ohistoriska romantiserande.

Logiken bakom att "Göra Amerika stort igen" ska inte motverkas med ännu mer nostalgi. Vi behöver en djärv vision av framtiden som ärligt erkänner att den är oviss.

Det är lätt att förstå varför populisterna både till höger och vänster förlitar sig på ett idealiserat amerikanskt förflutet för att presentera sin vision av framtiden: det gör att kampen verkar mer realistisk – att helt enkelt återta något vi redan har haft istället för att sträva efter en oprövad utopisk vision. Men för att få något bättre krävs en ärlig bedömning av de amerikanska maktstrukturerna.

Tanken att nyliberalismen är resultatet av en "företagskupp" är en upprepning av den klassiska "pluralistiska" synen på den amerikanska staten som från och med 1960-talet dominerade forskningen tills den slutgiltigt vederlades av de nymarxistiska statsteoretikerna Ralph Miliband och Nicos Poulantzas på 1970-talet. Enligt pluralisterna organiserar sig konkurrerande intressegrupper – inklusive affärslivet och arbetarna – i "civilsamhället" för att påverka en passiv, neutral stat. Makten är polyarkisk,* utan att någon grupp dominerar det "politiska systemet".

Populister förmodar att detta system fungerade mer eller mindre som utlovat fram till för några decennier sedan, då företagens överlägsna organisatoriska sammanhållning och makt över resurser gjorde det möjligt för dem att i grund och botten ta över staten och förstöra en annars perfekt liberal demokrati.

Denna konstruktion är en fantasi. Den amerikanska staten är en kapitalistisk stat vars funktion är och har varit att organisera kapitalistklassens politiska herravälde. Eftersom enskilda kapitalister drivs av trycket från konkurrensen snarare än av bredare klassintressen, så behövs en relativt självständig stat för att säkerställa systemets långsiktiga intressen i sin helhet.

Den amerikanska statens historiska utveckling visar denna roll. USA:s stat har spelat en dynamisk och aktiv roll för att organisera företagens makt politiskt – motsatsen till den pluralistiska syn som populisterna har. Det har bland annat innefattat att ha den ledande rollen för att skapa "lobbygrupper" som Handelskammaren och Business Roundtable [Affärslivets rundabordsamtal]. Liberaler antar ofta att dessa enheter organiserar sig själva och agerar mot staten självständigt, men det är att läsa historien på fel sätt.

Den moderna amerikanska staten började ta form i slutet av 1800-talet, en process som gick parallellt med bildandet av stora byråkratiska företag. Även om statens svaghet i början tvingade den att lita till bankdominerade karteller och truster för att stabilisera de ytterst instabila marknaderna, så växte dess befogenheter stadigt, vilket visar sig i upprättandet av Interstate Commerce Commission [Mellanstatliga Handelskommissionen] 1887 och Department of Commerce and Labor [Handels- och arbetsdepartementet] 1903.

Förvisso upptäckte de som arbetade på det nya handelsdepartementet snabbt att de saknade resurser och befogenheter, och att de var tvungna att lita en hel del till bidrag från bankdirektörer och företagsledare, och de försökte införliva dem i den politiska beslutsprocessen genom att underlätta bildandet av Handelskammaren 1912. Men när staten blev starkare ökade hela tiden dess förmåga att spela en aktiv och självständig roll för att organisera kapitalet.

Under New Deal-perioden var den amerikanska staten tillräckligt stark för att ingripa för att minska bankernas makt inom företagens styrelser, och istället stärka företagens egna ledare. Mitt under den hittills svåraste kapitalistiska krisen och under intensiva klasstrider inrättade Roosevelt Business Advisory Council [Affärlivets rådgivande nämnd] (BAC) med hjälp av ett dekret. BAC bestod av toppchefer från landets största företag och finansierades med företagsdonationer, och blev ett värdefullt verktyg för att organisera stödet för de massiva budgetunderskott och den institutionella expansion som Roosevelt ansåg vara nödvändig (även om han ansåg att organet var ”oanvändbart ur faktisk och politisk synvinkel”).

Behovet att tillverka krigsmateriel fick staten att utvidga samordningen med de största tillverkningsföretagen, under ledning av War Production Board [Krigsproduktionsnämnden] och senare Office of Defence Mobilization [Departementet för försvarsmobilisering] (ODM). General Electrics verkställande direktör Charles Wilson (eller ”Electric Charlie”) blev så mäktig i sin ställning som ordförande för ODM att pressen kallade honom ”vicepresident”.

Men statens uppgift att organisera kapitalet begränsades ingalunda till perioder av kris. Trots att de privata företagen ”avkontrollerades” efter kriget, så uppstod det tveklöst ett institutionellt komplex bestående av de ledande statliga organen och de största, nu multinationella företagen. Utvecklingen av ny teknologi för militära och konsumtionssyften krävde en större samordning av de statliga myndigheterna, universiteten och företagen – en process som planerades och uppmuntrades av den statliga försvars- och vetenskapsapparaten. De mest dynamiska företagen litar fortfarande avsevärt till detta statligt ledda ”uppfiningsystem”, där teknologier som skattebetalarna har betalat leder till konsumtions- och industrivaror.

Nixons och därefter Carters fullständiga misslyckande att med hjälp av löne- och pris-kontroll tvinga arbetarna att gå med på att hålla tillbaka lönerna innebar att det behövdes nya idéer. Lösningen tänktes ut inom de alltmer framträdande statliga organen, som finansdepartementet och riksbanken, och den grundades på en samordning av de internationella finansmarknaderna och en internationalisering av produktionen för att knäcka fackföreningarnas makt och återställa lönsamheten. Samordningen av den internationellt integrerade produktionen innebar också att finansvärlden stärktes, och när de institutionella hindren för värderörelser togs bort blev denna sektor alltmer politiskt och ekonomiskt dominerande.

Det räckte inte att utveckla en struktur och organ: för att kunna stöda kapitalet behövde dessa organ också organisera kapitalet. Det skedde framförallt i och med bildandet av Business Roundtable 1972, på initiativ av finansminister John Connally och riksbankens ordförande Arthur Burns. Till slut lyckades Roundtable få till stånd enighet bland kapitalistklassens viktigaste företrädare runt det nyliberala system som till största delen fördes fram av finansdepartementet och riksbanken.

Demokratiska partiets förkärlek för nyliberala reformer måste förstås i detta sammanhang, som en följd av det som James O'Connor på 1970-talet identifierade som en ”statlig skatte-kris”. Det har alltid varit den långsiktiga tillväxten som har avgjort hur hållbara statens utgifter för sociala program är. När tillväxten saktade in uppstod en skattekras, som i och med inflationen bara gick att lösa genom att höja skatterna eller göra nedskärningar. Demokraterna förespråkade det sistnämnda alternativet. Och när arbetarrörelsen försvagades av produktionens globalisering och företagens angrepp blev arbetarna alltmer oförmögna att göra något verkligt motstånd.

Kort sagt var inte den nyliberala kapitalistiska varianten resultatet av en ”företagskupp”. Den är resultatet av en kapitalistisk stats vanliga, systematiska arbete för att lösa en kris och göra systemet ”friskt” igen.

Men att säga att de senaste 30 årens nyliberala politik inte bara var resultatet av en ”företagskupp” betyder inte att Donald Trump helt enkelt är en ”standardrepublikan”. Om han vore det, hur ska vi då förklara partietablissemangets oerhörda kamp mot honom?

Trump fick inte en enda donation från de verkställande direktörerna i de 100 största företagen, och ett stort antal höga militärer och personer ur det republikanska etablissemangen – inklusive George Bush, Mitt Romney, Colin Powell, Paul Ryan, Hank Paulson, Bill Kristol och andra – antingen stödde Clinton eller antydde att de inte kunde stöda Trump. Allt detta visar på en omfattande enighet inom kapitalistklassen bakom Clinton, grundat på att bevara status quo utomlands ("frihandel" och militarism) och mångkulturell pluralism på hemmaplan – en samsyn som innefattade att förkasta Trump som oacceptabel.

Men inför nyliberalismens allt sämre anseende och den kris för staten som har åtföljt det, gjorde folk precis det som de ledande eliterna sa åt dem att inte göra. De valde Trump.

Men Trumps seger kom knappast som en blixtnedslag från en klar himmel. De nyliberala omstruktureringarna har lagt en administrativ, institutionell och samhällelig grundval för uppkomsten av hans auktoritära populism, inklusive urholkningen av de liberalt demokratiska institutionerna, koncentrationen av statsmakten hos administrationen, ett växande prekariat och nedgång för medelklassen, och ett minskande anseende för media och de statliga politiska representationsmekanismerna.

De centrala statliga myndigheterna – i synnerhet riksbanken – har noggrant skyddats från en demokratisk övervakning som skulle kunna störa deras "teknokratiska" förvaltning av konkurrenskraftiga marknader. Centralbankens "oberoende" och reglerande "självstyre" har i själva verket varit central för det nyliberala programmet för att omorganisera staten.

På samma sätt har det som Leo Panitch och Sam Gindin kallar "statens internationalisering" samlat makten i dessa organ ännu mer och urholkat de demokratiska institutionerna. Under de tre senaste decennierna har dessa organ dragits in i transnationella institutionella regimer som har upprättats med hjälp av "frihandelsavtal". Dessa avtal "konstitutionaliserar" egentligen nyliberalismen, och låser fast staterna till att skydda företagens och investerarnas rättigheter mot miljön och arbetarna, oavsett befolkningens vilja.

Uppkomsten av en flygel inom det Demokratiska partiet som förenade Clinton och partiets ledning stärkte båda partiernas stöd för den nyliberala sortens kapitalism. Det var ett politiskt uttryck både för enigheten bland företagen och arbetarrörelsens svaghet. Och, som Chomsky och Herman har visat, ifrågasattes denna nyliberala samsyn knappast inom den ledande debatten, eftersom företagspressen systematiskt begränsar sig till elitens politiska åsikter.

Men missnöjet med elitens enighet eliminerades inte. Den visade sig först från höger i form av Tea Party-rörelsen, som uppstod som en följd av årtionden av ihållig nationalism från Republikanska partiets sida som inte gjorde något för att förbättra "basens" liv. Men finanskrisen 2008 skapade en öppning för Occupy-rörelsen att främja en mer progressiv skildring av klasskampen, och beskriva båda partiernas misslyckande att ge meningsfulla alternativ till arbetarnas ökande skuldsättning och osäkra förhållanden. Detta skyndade kraftigt på det minskande anseendet för den nyliberala ideologin, båda de politiska partierna och mediasystemet.

Under inledningen av valet i november var krisen uppenbar. Medan Bernie Sanders tystades ner och sattes ur spel av Demokratiska partiet, hittade Trump en god jordmån för att uttrycka och underblåsa den folkliga ilska och oro som åtföljde dessa strukturella förändringar men som inte kunde uttryckas i den rådande politiska debatten. Med tanke på det typiskt låga valdeltagandet – 50procent av landet röstade inte alls – lyckades Trump skaffa sig en tillräckligt stor bas, till största delen vita män, för att vinna valet.

Trumpismens valframgångar har givit kapitalet ett lockande nytt medel för att ta itu med statens anseendekris: en auktoritär populism som kan möjliggöra en hård högerpolitik för att bygga marknaden, men också ger utrymme för att mobilisera fascistiska politiska rörelser.

Men Trumps osammanhängande politiska utgångspunkter – som i vissa avseenden står i motsättning till den nyliberala kapitalismen, i andra avseenden stärker den – gör det till ett farligt spel för en kapitalistklass som försöker hålla ihop det nyliberala projektet, trots dess ökande motsättningar. Med tanke på den amerikanska statens viktiga roll att ”övervaka” den internationella kapitalismen, är det dessutom ett allvarligt problem att trumpismen kan påverka dess förmåga att hantera och begränsa den ekonomiska krisen.

Den avgörande frågan för kapitalet är i vilken mån det är villigt att anpassa sig till Trumps extrema nationalism, som kan hota den internationella ekonomiska integrering som har varit central för det nyliberala projektet. Men trots kapitalistklassens utbredda motstånd mot Trumps valplattform, verkar kapitalisterna upptäcka att de kan arbeta med Trump.

Trump försöker för sin del helt klart vädja till de dominerande delarna, i synnerhet finanssektorn. Som en av Goldman Sachs’ verkställande direktörer nyligen uttryckte det: ”Om jag hade vetat hur bra Trump skulle vara för Wall Street så hade jag deltagit i hans kampanj.” Direktören syftade på Trumps nya politiska dagordning, som också har utlöst något som marknadsanalytiker kallar ett ”Trump-rally”, när S&P 500, Dow Jones och Nasdaq samtliga slog rekord under veckorna efter valet.

Att Trump verkar vara beredd att ta upp finanssektorns lagstiftning visar hur osannolikt det är att hans isolationistiska retorik kommer att innebära att det sätts upp hinder för kapitalets fria rörlighet, som har präglat det amerikanska imperiet efter Andra världskriget. Istället kommer Trumps statliga auktoritära politik – begränsad invandring, intensivare polisövervakning av fattiga människor och tillslag mot internt missnöje – troligen att gå hand i hand med en marknadsorienterad omstrukturering.

Keynes’ levnadstecknare och den berömda politiska ekonomen Robert Skidelsky jämförde nyligen Trump med mellankrigstidens fascistiska regimer, och hävdade att ”trumpismen kan vara en lösning på liberalismens kris.” Det stämmer, i synnerhet om han lyckas få fart på den ekonomiska tillväxten igen genom att tillämpa det utlovade programmet för utbyggnad av infrastrukturen på 1 biljon dollar, som demokraterna i senaten har antytt att de kan vara för att stöda. Det skulle kunna stärka hans bas och ge honom stöd från större delar av kapitalet och arbetarrörelsen.

Det skulle också följa i fotspåren på 1930-talets fascistiska regimer, som organiserades av kapitalistklasser som inte hade någon annan utväg ur krisen. Genom att avskaffa de demokratiska institutionerna lyckades dessa regimer skydda kapitalistklassernas makt med hjälp av en politik som bara var möjlig under förhållanden av utomordentlig statlig autonomi. Hitler var en stor keynesian.

Men Trumps ekonomiska program kommer inte att genomföras på 1900-talets weberianska byråkratiska sätt. Den kommer inte att återuppliva en keynesiansk makroekonomisk styrning, utan istället utvidga marknadsmekanismerna.

Om Trumps infrastrukturprogram genomförs så kommer det att bli marknadsinriktat och genomföras med hjälp av ”samverkan mellan det offentliga och det privata”. Det skulle skapa massiva statsunderstödda investeringsmöjligheter för Wall Street i en privatiserad offentlig infrastruktur, och kunna bli en stabil källa till profiler långt fram i framtiden – på liknande sätt som det program som för närvarande genomförs av regeringen Trudeau i Kanada.

Långt från att utvidga de av välfärdsstatens skydd som skulle kunna omfördela välståndet och stärka arbetarna, kommer denna politik dessutom att åtföljas av skattesänkningar och en ökad marknadsutsättning av samhällsservicen, inklusive Medicare och den offentliga utbildningen. Det kommer att leda till en omfördelning av välståndet uppåt och ökande underskott – och det sistnämnda kan senare utnyttjas politiskt för att genomdriva fler åtstramningar.

Men trumpismen – som nu har stärkts av statsapparaten och blivit alltmer ”normaliserad” – kommer förvisso att ge möjligheter för den nyfascistiska högern att mobilisera och bygga upp sig. Presidentskapets makt att utforma verkligheten ger diffusa, decentraliserade samhälleliga effekter, och utgör en lins via vilken folk ser och tolkar världen kring sig – och uppviglar till och uppmuntrar en dynamik och logik som verkar uppstå ”underifrån”. Och om han inte lyckas leverera så kommer hans regim sannolikt att gå åt höger, förvisso ett skrämmande framtidsperspektiv.

Så även om Trumps retoriska skrävel helt enkelt blir ett annat sätt att tillämpa en välkänd ekonomisk politik, så kommer den att ha fått en skrämmande auktoritär och chauvinistisk ideologisk apparat till stöd. Nyliberalismens grundvalar har inbegripit rätten att yttra sig, pluralism, mångkultur, pressfrihet och så vidare – alltihop saker som Trump har uttryckt stark motvilja mot.

Med tanke på detta är det mycket tveksamt i vilken mån den politiska debatt som trumpismen representerar överhuvudtaget kan kallas ”liberal”. Om trumpism är en sorts liberalism, så är det en sort som har övergivit de flesta gränserna för statens rätt att inkräkta på individens friheter för att skydda kapitalets makt. När trumpismen ”normaliseras” i det statliga ideologiska systemet försvinner de tabun som ursprungligen fick kapitalet att undvika Trump och den politiska kulturen förändras.

Även om de politiska förhållandena inte riktigt liknar 1930-talets Tyskland så ska man verkligen inte underskatta hur fort liberala institutioner – som inte bara är enormt beroende av formaliserade processer utan också av en informell ”politisk kultur” – kan förfalla.

Samtidigt verkar det som om Trump laddar upp för omfattande försök att bannlysa väljare, och det är djupt skrämmande i viken omfattning han är villig och kan avskaffa de konstitutionella skydden. David Clarke Jr, som har intervjuats för jobbet som ordförande för Homeland Security, har föreslagit att upp till en miljon amerikaner som bedöms vara ”fiendesoldater” ska ställas inför militära domstolar och interneras. Han har också offentligt hävdad att Black Lives Matter-rörelsen ”kommer att förena sig med ISIS”.

När det inrikespolitiska missnöjet alltmer får en sådan stämpel, så kan den reaktionära statliga politik som Trump och de kring honom driver få skrämmande dimensioner. I synnerhet som Obama överlämnar en stat till Trump där makten är mer koncentrerad till administrationen än någonsin tidigare. Bland annat en enorm, hemlig underrättelse-säkerhetsapparat som alltmer är utan institutionella begränsningar och juridisk övervakning.

Den nationella Lag om Försvarsbefogenheter som Obama skrev under 2012 ger presidenten rätt att på obegränsad tid militärt internera amerikanska medborgare som han betraktar som ”terrorister”, utan ett uns av vederbörliga processer. Lagen ändrades senare för att ge presidenten rätt att upprätta hemliga ”dödslistor” på personer (inklusive amerikanska medborgare) som kan dödas utan anklagelser eller rättegång – så länge de inte befinner sig på amerikansk mark. Vad kommer dessa maktbefogenheter att innebära för Trump?

Lärdomen är uppenbar: vi kan inte helt enkelt ”återupprätta vår demokrati”, varken genom att rösta på de gröna eller Demokratiska partiet. Bara en stark, klassbaserad rörelse som kan klargöra den nyliberala kapitalismens orsaker och konsekvenser kan besegra högern och diskutera att på ett progressivt sätt bryta med de senaste 30 årens politiska och ekonomiska program. Dessutom kan bara ett parti som grundar sig på en sådan rörelse ha något verkligt hopp att erövra och omvandla staten.

För Hedges är svaret enkelt: rösta på Jill Stein. Men det ger ingen övertygande förklaring varför de gröna inte har lyckats. Den enkla sanningen är att det Gröna partiet har ignorerat den sortens organiserande som behövs för att bygga en verklig bas, för att istället plötsligt dyka upp vart fjärde år och föra fram ”rätt” argument under presidentjakten.

Denna strategi utgår från en perfekt liberal föreställning om staten: att val är uttryck för befolkningens demokratiska vilja, där den som är mest övertygande vinner. Men utan stöd från en bred samhällsrörelse är det dessutom nästan otänkbart att en enda person i Vita huset kan göra så mycket.

Sanders uppmaning att Demokratiska partiet ska återvända till ett tidigare tillstånd som ett folkets massparti är lika fantasifullt. Även om de demokratiska institutionerna har urholkats under nyliberalismen, så har statens roll alltid varit att organisera kapitalistklassen. Dessutom var både utbyggnaden av välfärdsstaten under New Deal och den ökande levnadsstandard som var förenad med kapitalismens ”Guldålder”, som varade fram till 1960-talet, resultatet av klasskamp och facklig organisering, inte ett inbillat Demokratiskt parti med en folklig masskaraktär som på något sätt har försvunnit.

För att på allvar ta itu med den hotande sociala, ekologiska och politiska krisen – och den möjliga nyfascistiska våg som hotar att förvärpa den – krävs mycket mer än att återupprätta en idealiserad amerikansk demokrati. Inte heller räcker det att bara be folk att rösta på de gröna i förhoppningen att de på något sätt ”av sig själv” så småningom kommer att bli så stora att Stein (eller någon annan) får chansen att komma till makten.

Istället behöver vi organisera en socialistisk rörelse från topp till botten, en rörelse som inte bara dras in i att varje valperiod välja det demokratiska etablissemangets kandidater. Det är där samtalet måste börja – ett samtal som progressiva fortfarande till stor del underlåter att verkligen delta i.

Stephen Maher

Stephen Maher är en socialistisk aktivist och doktorand i nationalekonomi vid York University i Toronto.

Artikeln är tidigare publicerad på *jacobinmag.com*

Översättning: Göran Källqvist

Offensiv

Socialister går framåt i USA

Per-Åke Westerlund

Offensiv 15/2 2016

“Socialistiska grupper växer snabbt när de deltar i protesterna mot USA:s president Donald Trump”. Det rapporterade Al Jazeera från USA i förra veckan.

Nyhetsbyrån berättade om att Socialist Alternative, CWI:s anhängare i USA, har ökat sitt medlemstal med 30 procent sedan valet. Democratic Socialists of America (DSA), en slags ”vänstersocialdemokratisk” organisation, uppger att de fått 2 000 nya medlemmar på två veckor.

Socialist Alternatives framgångar bekräftades när Andy Moxley från Boston talade via Skype på möten med Rättvisepartiet Socialisterna förra veckan.

”600 personer har anmält att de vill bli medlemmar. Vi har haft möten med 400-500 i Boston. Partiet har fått medlemmar och startat verksamhet i nya städer. Vi har startat Socialist Students och fått ett fantastiskt gensvar”, berättade han.

Temat i Al Jazeeras artikel är hur Trumps politik och hotet från extremhögern fått tusentals, eller snarare tiotusentals, att organisera sig. Socialist Alternative har organiserat skolstrejker, protester på universiteten, deltagit fullt ut i Women’s Marches och protesterna på flygplatserna mot inreseförbudet, plus en rad demonstrationer och möten mot beslutet om oljepipelines.

Socialist Alternative har ökat sitt medlemsantal med 30% sedan valet **Intresset för socialism** och viljan att organisera sig är störst bland unga. En opinionsmätning från Harvarduniversitetet från april ifjol visade att 51 procent mellan 18 och 29 år är emot kapitalismen och att 33 procent stödjer socialism.

Det bekräftades också i det stora stödet för den självutnämnde socialisten Bernie Sanders i Demokraternas primärval och att Kshama Sawant från Socialist Alternative återvaldes till Seattle kommunfullmäktige. De Grönas antikapitalistiska kandidat Jill Stein fick 1,5 miljoner röster i presidentvalet. Och mångfald fler är nu aktiva i protesterna mot Trump.

En stor del av Al Jazeeras artikel är en intervju med Kshama Sawant, som betonar att Socialist Alternative går starkt framåt samtidigt som de samarbetar med andra i kampen mot Trump.

Socialist Alternative uppmanade Bernie Sanders att ställa upp som oberoende kandidat. ”Vi tror inte att Demokraterna kan vara ett politiskt verktyg för en progressiv agenda därför att det är ett etablissemangsparti med nära band till Wall Street”, förklarar Kshama Sawant.

8 mars och 1 maj mot Trump

I en artikel på vänsterhemsidan Counterpunch utvecklar Kshama Sawant synen på en socialistisk strategi mot Trump.

Hon inleder med att beskriva den sociala explosion som Trumps politik skapat, med flera veckors protestvåg runt om i USA.

Protesterna har lett till en del segrar, som domstolarnas beslut mot Trumps inreseförbud. Det är dock ännu oklart om Trump kommer att överklaga till högsta domstolen eller formulera om sitt dekret.

Kshama Sawant betonar i artikeln Trumpregeringens svaga stöd, samtidigt som kampen för att stoppa hans politik eller avsätta honom är en mycket svår uppgift.

En strategi mot Trump kan inte bara handla om att reagera på hans beslut. Det krävs också ett program för sjukvård för alla, höjda minimilöner, avgiftsfri utbildning, skatter på de rika för satsning på infrastruktur och miljö med mera.

Nu är frågan hur rörelsen ska gå vidare och trappa upp.

”Organisatörerna av Women’s Marches, med stöd av Angela Davis, har uppmanat till kvinnostrejk på den internationella kvinnodagen den 8 mars tillsammans med en global uppmaning från socialister och andra,” skriver Kshama Sawant, som uppmanar till uppslutning den 8 mars och går vidare med invandrar- och arbetarstrejker och massaktioner på 1 maj.

Kshama Sawant fortsätter: ”Detta är det mest kraftfulla verktyg vi har: när arbetare drar tillbaka sitt arbete, stänger företag från att fungera och skär av företagens vinster. En rädd miljardärsklass tryckte på mot Trump efter ’kaoset’ som protesterna mot hans muslimförbud skapade på landets flygplatser.

Detta är bara en antydning om arbetarklassens enorma potentiella makt att störa regeringens agenda.

Hundratusentals kvinnor (och män) som sjukanmäler sig, går ut kollektivt, tar ledigt, eller organiserar på sin arbetsplats för att lämna tidigt och gå med i massprotester (som i Polen i oktober förra året) skulle i sig vara en enorm utveckling, även om inga formella strejker äger rum.

Det skulle sända ett kraftfullt budskap till miljardärsklassen att ytterligare stöd till Trumps agenda skulle kunna leda till ännu större störningar och omvälvningar. Arbetsplatsaktioner kan ta olika former. En landsomfattande generalstrejk, den mest kraftfulla, står inte omedelbart på dagordningen... Dessutom bör aktivister inte lämna arbetet om de inte har tillräckligt starkt stöd för att undvika att få sparken, utan i stället ansluta sig till protesterna omedelbart efter jobbet.

Vår styrka är i antal och organisering, vilket är anledningen till att arbetarrörelsen och vänstern snarast måste ta upp och bygga för ett brett deltagande. Fackföreningsmedlemmar och vänsterledare i facken kan ta beslut inom sina fackföreningar, med början nu, för strejk den 8 mars och 1 maj.” ■

Attacker, motstånd och kaos – 10 punkter om Trumps första månad

Per-Åke Westerlund

Offensiv 22/2 2017

Donald Trump har varit USA:s president i en månad, som kantats av miljonprotester, kriser och opinionsras. Natliga twitter, lögnar och hätska angrepp på motståndare har avlöst varandra.

Trump’s högerpulism kombinerar extrem nationalism med lika extrem nyliberalism.

1. Trumps populism är det politiska uttrycket för det kapitalistiska systemets kriser.

2. Trumps politik är ett försök till fullskalig reaktion i modern tid, både inrikes och internationellt.

Trump’s program är en total attack: mur mot Mexiko, stopp för flyktingar; avskaffa aborträtten; försämra sjukvård, socialbidrag och andra bidrag; bygga oljeledningar och ta bort miljöregler; sänka skatten för de rika och massiva nedskärningar; privatisering av infrastruktur och så vidare.

Till skillnad från 1920- och 30-talen kan reaktionen idag inte mobilisera stormtrupper som attackerar arbetarorganisationer och fackföreningar. Den härskande klassen måste istället förlita sig på lagar och förordningar, på propaganda och chockdoktriner, samt på att arbetarrörelsen inte kommer att besvara attackerna.

Nationalismen – America First – är en viktig del av programmet. Kostnaderna i form av försämrade relationer och minskad handel ska vägas upp av känslan av att Trump rättar till

något som gått fel. Dessutom uppmuntrar och fostrar det politiker i andra länder att driva en liknande linje.

3. Hans möjlighet att vinna gehör hos vissa skikt bygger på systemets och dess partiers misslyckanden.

Donald Trump har lägre opinionssiffror än någon annan nyvald president. De första fyra veckorna föll de än mer, från 46 procent till 38. Men, som Dagens Nyheters korrespondent Martin Gelin påpekar, ”det innebär att Trump fortfarande har stöd av alla republikaner i USA”. Att Trump kritiserats i media och av etablerade politiker är snarare till hans fördel bland hans anhängare. Misstron mot etablerade politiker var skälet till att Hillary Clinton inte vann valet.

4. Motståndet är objektivt sett starkare än Trump. Protestdagen den 21 januari, som dominerades av Women’s Marches, var den största i USA:s historia, med 4-5 miljoner på gatorna i hela landet.

Protester och demonstrationer pågår hela tiden: 10 000-tals på flygplatserna mot inreseförbudet, fortsatt mobilisering mot oljepipelines, student- och elevstrejker, ”dagen utan invandrare” den 17 februari stängde många arbetsplatser med mera.

Flygplatsprotesterna var avgörande för att tvinga domare att agera mot Trumps inreseförbud. Presidenten har inte heller överklagat, utan tänker komma med ett nytt dekret.

Nu planeras strejker både internationella kvinnodagen den 8 mars och på 1 maj. Fackföreningar för sjuksköterskor och lärare i flera delstater har redan beslutat om strejker på 1 maj.

Trump’s anhängare har inte haft något att sätta emot. Reaktionens hopp är att rörelsen inte ska förstå sin egen styrka, att ledningarna ska begränsa kampen och de som kämpar tröttna ut.

5. Kvinnor och unga har stått i motståndets första led. Kamp mot kvinnofientlighet, rasism, anti-miljö och anti-arbetare dominerar.

Kvinnor organiserade och dominerade protestdagen den 21 januari. Tusentals bar ”pussy hats” som ett svar på Trumps misogynia uttalanden och agerande. Flera talare på huvuddemonstrationen i Washington sade sig förespråka någon form av ”revolution”.

Den 8 mars blir nästa stora protestdag, med uppmaningar till kvinnostrejker.

Försvaret av aborträtten, som hotas över 40 år efter att den införts, kommer att vara en nyckelfråga i kampen mot Trump.

Vänsterstämningarna bland unga var tydlig under primärvalkampanjen, där Bernie Sanders, som säger sig vara socialist, hade det starkaste stödet bland unga väljare.

6. Splittringen i statsapparaten mellan presidenten och den djupa staten är historiska. Det finns ingen motsvarighet till den kris som drabbat USA:s statsapparat.

Att Trumps säkerhetsrådgivare Michael Flynn tvingades avgå är ett stort bakslag för den nya presidenten.

Flynns kontakter med den ryske ambassadören tycks bekräfta den misstro som finns inom USA:s underrättelsetjänst angående Trumps beundran för Putin. Denna misstro finns också hos höga militärer och politiker i det republikanska partiet.

Läckorna om Flynn visar också att det även bland Trumps medarbetare finns en oro. Det är uppenbart att Trump kände till Flynnaffären långt innan den nådde media, även om det är oklart hur inblandad han var. Statens kärna – säkerhetstjänst, underrättelsetjänst, militär och polisledning – är också ställd åt sidan inför Trumps samtal och konflikter med regimer och regeringar.

7. Konflikten mellan presidenten och media är också historisk.

Falska och fejkade nyheter och media har av Trump utnämnts till hans fiende nummer 1. Att så tydligt attackera en av det kapitalistiska samhället viktigaste stöttepelare kan verka kontraproduktivt. Men för Trump är det ett sätt att behålla stödet hos sina väljare, samtidigt som han hoppas att förr eller senare tvinga media att dansa efter hans pipa.

Att kalla en domare för ”så kallad domare” och skriva SICK (sjukt) om de mest kända mediaföretagen är en del av en strategi. Högerextrema media, från etablerade Fox News till det Breitbart där hans rådgivare Steve Bannon var chef, ska förmedla bilden av Trumps USA.

8. Den härskande klassen kommer att tvingas att agera mot Trump.

Det finns redan både domare och politiker som diskuterar möjligheten till riks rätt mot Trump, baserat på t ex olagliga beslut eller mutor.

Men själva frågan som utlöser riks rätt är inte det viktiga, det är om det politiska etablissemanget ser sig tvungna att göra sig av med presidenten och tror att det är möjligt.

Det som tvingar fram ett agerande är om Trump allvarligt äventyrar kapitalismen i USA. Det kan ske genom internationella konflikter, men framför allt att han piskar fram en rörelse underifrån där arbetare, kvinnor och unga organiserar sig och tar kamp.

Än så länge hoppas dock politikerna, mot bättre vetande, att både Trump och motståndet ska bli lugnare.

9. Demokrater och republikaner som kritiserar Trump är hycklare, de är rädda för att motståndet underifrån ska gå längre.

Demokratiska politiker försöker ställa sig i spetsen för demonstrationer och protester mot Trump.

Samtidigt har många av dem röstat för Trumps ministrar och applåderat vissa av hans beslut, till exempel att avbryta handelsavtalet TTP.

Liberala politiker deltar för att öka sin popularitet, men det är deras politik och system som öppnat för Trump.

Det är en annan sak med väljare och arbetare som i takt med att Trumps politik får effekt nu byter sida och deltar i kampen.

10. Trump som president avslöjar systemet, understryker behovet av ett parti för de 99 procenten och en demokratisk socialistisk politik.

Rörelsen mot Trump behöver konkreta krav – höjd minimilön, avgiftsfri utbildning, bostäder åt alla – tillsammans med försvaret mot alla hans attacker. Rörelsen måste samla så många som möjligt, samtidigt som den måste vara demokratisk, med utrymme för debatter och olika åsiktsriktningar.

Kampen mot Trump är i grunden en kamp mot det kapitalistiska systemet.

Alternativet är en socialistisk politik, som utgår från människornas och miljöns behov.

Motståndet växer mot Trumps rasism och sexism

Per Olsson

Offensiv 9/3 2017

Det krävdes bara att USA:s nye president Donald Trump valde ett annat tonläge i sitt tal till kongressen den 28 februari än då han svors in för att republikanerna skulle bli ”lyriska” och många demokrater började tala om en annan mer ”statsmannalik” president. Men bakom ett ändrat tonläge fanns samma reaktionära innehåll och bara en vecka senare följde ett nytt inreseförbud.

Trump's första tal till kongressen dominerades av att "USA ska bli stort igen" med hjälp av ökade militärutgifter som ska betalas med nedskärningar i välfärd, miljöskydd och bistånd. Målet för Trumpadministrationen är att öka USA:s militärutgifter med 54 miljarder dollar (cirka 486 miljarder kronor) och rusta upp kärnvapenarsenalen, en "historisk satsning" enligt presidenten.

USA är redan världens största militärmakt och står ensamt för nästan 40 procent av världens samlade militärutgifter. Den uppskruvade militära kapplöpning som Trump aviserar ska finansieras genom drastiska nedskärningar. Bistånd och miljöskydd bantas kraftigt. USA:s miljöskyddsmyndighet (EPA) ska få sin budget sänkt med en fjärdedel, vilket betyder att budgetanslaget faller ned till 1991 års nivå.

I sitt tal skröt den nya presidenten över att "vi nu öppnat vägen för bygget av oljeledningarna Keystone och Dakota Access Pipeline", vilket vittnar om vilket inflytande miljöbovarna och klimatförnekarna har i Vita huset.

Trump och republikanerna vill också ersätta Obamacare med individuella skattelättnader samt minskade bidrag till mödravårdsorganisationen Planned Parenthood. Vidare ska skatterna sänkas för storbolag och rika, men 8 miljoner lågavlönade får betala mer i skatt.

En vecka efter sitt tal till kongressen skrev Trump under ett nytt in- reseförbud. Det enda som skiljer det nya inreseförbudet från det gamla, som stoppades av federala domare, är att Irak inte finns med och att undantag ska göras för personer med uppehålls- och arbetstillstånd samt giltiga visum.

Men i övrigt är förbudet och det rasistiska syftet detsamma; Ingen från Iran, Libyen, Syrien, Somalia, Sudan och Jemen – som alla har en övervägande muslimsk befolkning – kommer att släppas in i USA under en 90-dagarsperiod.

Trump's program för massdeporteringar av papperslösa har heller inte ändrats och planerna på en mur mot Mexiko har inte på något sätt skrotats.

Trump berömmar sig själv för att amerikanska bolag börjat nyanställa i USA, men planerna på öka antalet anställda fanns långt innan en ny president installerades i Vita huset. Men Trump's anställningsstopp inom alla federala myndigheter, med undantag för polis och militär, betyder att dryga 150 000 federalt anställda kan förlora sina jobb.

Den reaktionära politiken möter dock ett växande motstånd och Trump's opinionssiffror är fallande. Presidentanhängarnas demonstrationer den 4 mars blev patetiska samlingar i förhållande till de stora demonstrationer som genomfördes på den internationella kvinnodagen den 8 mars.

Wall Street och finanskapitalet stödjer Trump och den uppsjö av avregleringar som han flaggat för. USA:s kapitalister kan också se fram mot nya vinstkällor när Trump börjar sätta sitt infrastrukturprogram som ska finansieras genom så kallad Offentlig Privat Samverkan (OPS).

Att Wall Street hyllar Trump kan dock inte dölja den djupa splittring som den nya administrationen har skapat inom landets etablissemang och som kanske märks tydligast i statens kärna.

I förra veckan skrev 61 polischefer ett unikt protestbrev mot presidentens planer på att utvisa miljoner papperslösa.

Trump är också på kollisionskurs med både CIA och den federala polisen FBI. FBI-chefen James Comey krävde nyligen att det amerikanska justitiedepartementet dementerar Trump's påstående om att hans kampanjhögkvarter avlyssnades under valet på order av den förre presidenten Obama.

Trump's försök att skapa ett nytt omvänt Nixon/Watergate är ett desperat utspel, som visar den oro som vilar över Vita huset. Avlyssningsanklagelserna följer efter att det uppdagats att justitieminister Jeff Sessions ljugit om sina "ryska träffar" och därmed måste anses som jävig kan han inte längre var den som ytterst leder FBI:s utredningar om Trumpkampanjens ryska kontakter.

Dessförinnan hade Trumps nationelle säkerhetsrådgivare Michael Flynn tvingats avgå på grund av de hemliga träffarna han haft med Rysslands ambassadör angående sanktionerna från Väst. Flynns avgång kan mycket väl visa sig vara toppen på ett isberg och för att förekomma nya avslöjanden och FBI-utredningen kastas anklagelsen om avlyssning in. Den fortsatta splittringen i toppen av samhället är en tillgång för den växande proteströrelsen, som nu tar sikte mot 1 maj som blir en dag med demonstrationer och strejker.

Motståndet underifrån blir till skillnad mot det demokratiska partiet allt mer bestämt och strejkvapnet finns nu i arsenalen.

Som Kshama Sawant, Socialist Alternative (CWI:s sympatisörer i USA) säger i en kommentar till Trumps ger den fortsatta kampen möjligheter att bygga ett nytt socialistiskt parti som snabbt skulle kunna få 50 000 medlemmar.

Tiotusental, främst unga, ansluter sig till socialistiska organisationer som Socialist Alternative och i synnerhet till Democratic Socialists of America (DSA), som hade 6 000 medlemmar i början av 2015, idag över 18 000. Även Socialist Alternative har under samma tid vuxit trefaldigt.

Så det finns förutsättningar att bygga ett nytt vänsterparti som självfallet strävar att nå största möjliga enhet i kampen mot Trump.

– **Men det handlar** inte bara om Trump. Det är det rovgiriga kapitalistiska systemets förfall och kriser som har gett upphov till trumpismen. Oxfam rapporterade nyligen att åtta människor har mer rikedom än hälften av världens befolkning. Det är den verklighet som den misslyckade kapitalismen skapar, säger Kshama Sawant och fortsätter:

– Vi behöver genomgripande förändringar. För att svepa bort den kapitalistiska oligarki som styr krävs en politisk, ekonomisk och social revolution som ger makten till den överväldigande majoriteten: arbetare, ungdomar och alla som marginaliseras av detta förtryckande system.

– Wall Street och de stora olje-, gas- och kolbolagen utgör ett existentiellt hot mot mänsklighetens framtid och vår miljö. Dessa bolag måste överföras i samhällets ägo och styras demokratiskt för att möjliggöra en socialt nödvändig produktion, inklusive en massiv utbyggnad av förnybar energi.

– Vår kamp är inte enbart mot Trump och högern, utan också en kamp för en helt annan värld som bygger på demokrati, jämlikhet och en miljömässigt hållbar utveckling – en socialistisk värld.

Efter Trumps vårdfiasko – het protestvår

Arne Johansson

Offensiv 29/3 2017

Donald Trumps misslyckande med att riva upp och ersätta Obamas sjukvårdslag Obamacare, trots stor majoritet för Republikanerna i kongressen, är det hittills största prestigenederlaget för hans image som oövervinnerlig fixare, vilket på alla sätt kommer att sporra de fortsatta protesterna.

– Ingen visste att sjukvård kan vara så komplicerat, klagade han plötsligt, bara för att tre veckor senare tvingas ge upp.

Efter att i sju år ha kampanjat för att upphäva Obamacare stupade Republikanerna på den omöjliga uppgiften att förena försäkrings-, läkemedels- och vårdbolagens vinstkrav med en marknadsbaserad lösning som de flesta av konsumenterna skulle ha råd med.

Medan mer ”moderata” republikaner börjat oroa sig för ett katastrofalt kongressval 2018 avspisades Paul Ryans (kongressens talman) lagförslag föraktfullt av republikanernas Tea Party-höger som ett otillräckligt ”Obamacare Light”. Till fiaskot bidrog också att den mäktiga lobbyorganisation som leds av miljardärbröderna Koch hotade med att dra undan sitt ekonomiska stöd till de republikaner som gav sitt stöd till en halvmesyr som Ryancare/Trumpcare.

USA:s sjuksköterskefack National Nurses United hör till dem som jublar över Trumps fiasko.

– Den föreslagna lagen var ett skamligt försök att genomföra en massiv skattesänkning för de rikaste amerikanerna och stora företag under täckmantel av en hälso- och sjukvårds-”reform” samtidigt som den skulle eliminera skyddet för tiotals miljoner människor, säger NNU:s verkställande direktör RoseAnn DeMoro.

– Ryans vårdlag var en krigsförklaring mot vårt eget folk, på uppdrag av elitens elit. Den enda ’hälsan’ i detta lagförslag var för företagets vinster och miljardärernas bankkonton.

Men sjukvårdsfacket passar också på att kritisera Demokraterna som medansvariga.

– Mycket av kritiken mot ACA (Affordable Care Act, eller Obamacare) är faktiskt riktig. Trots alla förbättringar, främst utbyggnaden av Medicaid och tillslag mot missbruket från vissa försäkringsbolag, betydde även ACA att 28 miljoner fortfarande saknar sjukförsäkring, medan miljontals fler kämpar med obetalbara vårdräkningar och eskalerande kostnader utom räckhåll.

Republikanernas alternativ till Obamacare – the American Health Care Act (AHCA) – skulle resultera i 24 miljoner färre försäkrade år 2026 och totalt över 50 miljoner oförsäkrade enligt en studie av kongressens budgetkontor (CBO). Rapporten visade också att försäkringspremierna skulle gå upp med 15-20 procent under 2018-2019 och för en del av de äldsta och fattigaste med minst 750 procent.

AHCA som alternativt har kallats Trumpcare eller Ryancare skulle också innebära en straffavgift på 30 procent under det första året för den som varit oförsäkrad och går in i en försäkring. Dessutom skulle försäkringsbolagen kunna ta ut fem gånger högre avgifter från äldre människor än från yngre, medan de i Obamacare får nöja sig med att kunna ta ut tre gånger så höga avgifter av äldre. Skatterabatter skulle främst baseras på ålder, medan subventioner för låginkomsttagare skulle dras in till år 2020.

Samtidigt skulle lagförslaget innebära att de 400 rikaste hushållen skulle få en genomsnittlig skattelättnad på 7 miljoner dollar (62 miljoner kr) var, medan uppemot 20 miljoner fattiga arbetare skulle drabbas av en katastrofal vårdssituation efter mycket stora federala vårdnedsänkningar. Detta vore en massiv omfördelning av rikedom till de rikaste 0,01 procenten.

AHCA skulle också ta bort den skyldighet som regeringen har i det nuvarande systemet Medicaid att finansiera delstaternas vård av personer med missbruk eller psykisk ohälsa. Republikanerna har också velat ersätta den federala statliga finansieringen med generella klumpsummor till delstaterna, vilket vore att bädda för en degradering av Medicaid som ett steg mot att privatisera hela sjukförsäkrings- och pensionssystemet.

Republikanernas lagförslag har inte bara mött starka motreaktioner från sjukvårdsfack och pensionärsorganisationer utan till och med från sjukhus som räknar med att få fler patienter som inte kommer att kunna betala för sig.

Den massiva uppslutningen till mer än 100 stora protestmöten i stadshus från kust till kust i USA som organiserats av Bernie Sanders och hans rörelse Our Revolution har demonstrerat

den utbredda ilska och fruktan som finns bland miljoner människor som riskerar att bli av med sin sjukförsäkring.

Bernie Sanders lovar nu att lägga fram ett nytt förslag om en allmän sjukvårdsförsäkring enligt kanadensisk modell, som med all säkerhet kommer att stödjas av en folklig majoritet trots att det inte ens lär få stöd av Demokraterna i kongressen.

Donald Trumps vårdfiasko innebär dock att hans fortsatta agenda med nya stora skattesänkningar för bolag och de rika och stora infrastrukturprojekt nu kompliceras av såväl uteblivna vårdnedsänkningar som av presidentens undergrävda auktoritet. För vårens fortsatta protester mot hans utvisningspolitik, en stor klimatmarsch mot Washington den 29 april (föregått av en marsch av vetenskapsmän den 22 april) och framförallt de växande förberedelserna för rekordstora strejker och demonstrationer 1 maj är detta bästa möjliga avstamp.

Trump's klimatpolitik hotar mänskligheten

Per Olsson

Offensiv 5/4 2017

Den 29 april väntas nya stora massdemonstrationer för klimatet.

Donald Trumps senaste dekret innebär en dödsföraktande konfrontation mot alla försök att hejda den globala uppvärmningen innan tippunkter, då självförstärkande mekanismer blir omöjliga att stoppa. Men om Trump trodde sig kunna chocka till vanmakt och underkastelse har han räknat fel. Liksom People's Climate March 2014 med 400 000 deltagare i New York drog världens ögon till sig kan detta upprepas i en marsch till Washington den 29 april, föregått av en Vetenskapsmarsch den 22 april.

Inte för att vare sig Obamas så kallade Clean Power Plan, som redan innan valet av Trump har stoppats upp i domstolarna, moratorium mot kolgruvor, skydd av ren luft och rent vatten, stopp för bygget av oljeledningen Keystone XL eller stöd till klimatavtalet i Paris ens kom i närheten av att vara tillräckliga åtgärder. "I praktiken värdelösa" har de kallats av USA:s klimatguru James Hansen.

Men om Trumps dekret verkligen skulle lyckas riva upp alla dessa otillräckliga åtgärder och driva igenom sin ambition att maximera produktionen av fossila bränslen kan detta, som

klimatforskaren Michael E. Mann fruktar, innebära ”game over” för klimatet. Eller, som Noam Chomsky har uttryckt det, ett ”dödsbud för mänskligheten”.

Detta provocerar nu USA:s klimataktivister, vetenskapsmän och ett brett spektrum av sociala rörelser till en episk kamp för att stoppa Trumps planer, som påbörjas på USA:s gator och som kan väcka nytt liv i den globala klimatrörelsen och långt därutöver.

Även regeringar i stora delstater som Kalifornien och New York har förklarat sig villiga att trotsa Trumps klimatpolitik, samtidigt som investeringarna i kol är allt mindre lönsamma. Inte ens Exxon och oljeindustrin vill för övrigt, som en stor del av klimatförnekarna runt Trump vill och som alltså USA:s president just nu överväger, skrota det Parisavtal som de ser ger goda affärsmöjligheter för den något renare naturgas, som de investerar tungt i.

Viktigast av allt ger Trumps provokation just nu ny energi till en massiv och världsomspännande kamp underifrån för att rädda vår hotade livsmiljö. Förhoppningsvis kan den provokation som Trumps klimatförnekelse innebär tända en tillräckligt stark motrörelse för att även oljeindustrins bluff och tillhörande marknadsmetoder ska genomskådas i bredare skala.

Donald Trumps första månader vid makten har redan visat att han inte är oövervinnerlig. Trumpcare fick dras tillbaka. Inresestoppet har blockerats. Och nu väntar enorma strider om Keystone XL, satsningarna på kol och Trumps hela fossila agenda.

Klimatdebatten lyfts nu återigen på allvar när en stor del av USA:s engagerade vetenskapsmän och klimatforskare på Earth Day den 22 april inleder den vecka med en Science March som den 29 april kulminerar med People’s Climate March till Washington. Denna och hundratals samtidiga systemmarscher i en bred rörelse av rörelser för jobb, rättvisa och klimatet kommer sedan att övergå i omfattande strejker och manifestationer på 1 maj. ”Den 29 april har Trumpadministrationen i USA suttit i nittionio dagar. Presidentskapet har startat med attacker mot FN:s klimatavtal och klimatforskningen, mot migranter och urfolk, mot kvinnors rättigheter och mot yttrande- och tryckfrihet. I USA och resten av världen samlas människor nu till en global manifestation”, lyder budskapet från den breda koalitionen av arrangörer.

Även i Sverige planeras marscher i Stockholm, Göteborg, Malmö, Västerås och Nyköping.

För Science March i Washington kommer ett stort fokus givetvis att ligga på de alarmerande fakta, som motbevisar Donald Trumps ofattbart ignoranta uttalande 2012 om att ”den globala uppvärmningen är ett begrepp som uppfunnits av kineserna för att göra USA:s tillverkningsindustri icke konkurrenskraftig”.

Den globala temperaturen har, enligt World Meteorological Organization, redan ökat med 1,2 °C över förindustriell nivå, snubblande nära den maxgräns på 1,5 °C som Parisavtalet hade ambitionen att stanna vid. I Arktis har temperaturen redan ökat med 3,5 °C, enligt National Oceanic and Atmospheric Administration. Därmed accelererar redan nu farligt självförstärkande mekanismer som att ett betydligt mindre istäcke accelererar havens uppvärmning och läckage av den potenta växthusgasen metan.

För socialister gäller det att förstå och sprida innebörden av de beräkningar som visar hur liten den återstående kolbudget är som kan hejda den globala uppvärmningen under 1,5-2 °C och hindra apokalyptiska konsekvenser. Då måste 33 procent av alla redan idag kända reserver av olja, 50 procent av all naturgas och 80 procent av all kol stanna i marken.

Detta innebär en enorm utmaning för alla världens oljebolag, banker och pensionsfonder, vars aktievärden bygger på dessa reserver, men som ändå har misslyckats kapitalt med att visa upp några lönsamma tekniker som kan fånga upp och begrava deras utsläpp av koldioxid.

Det innebär dessutom att alla samhällen på kort tid måste investera massivt och maximalt energisnålt för att göras hållbara, vilket bara kan ske med en demokratisk och socialistisk

planering som inte är förenlig med kapitalistiska vinstintressen. Eller som den brittiske klimatprofessorn Kevin Anderson uttryckte det redan 2013: ”I dag, efter två årtionden av bluff och lögn, kräver den återstående 2 °C-budgeten revolutionära förändringar av den politiska och ekonomiska hegemonin”.